

Skarga wniesiona w dniu 15 marca 2024 r. – Komisja Europejska/Irlandia

(Sprawa C-204/24)

(C/2024/3314)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: L. Armati i E. Sanfrutos Cano, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Irlandia

Żądania strony skarżącej

Skarżąca wnosi do Trybunału o:

- stwierdzenie, że nie dokonując prawidłowej i pełnej transpozycji art. 2 ust. 38, art. 4 ust. 2, art. 5 ust. 2, art. 7 ust. 3, art. 9 ust. 2, art. 11 ust. 3 lit. a), art. 11 ust. 3 lit. b), art. 11 ust. 3 lit. c), art. 11 ust. 3 lit. d), art. 11 ust. 3 lit. e), art. 11 ust. 3 lit. i), art. 11 ust. 3 lit. l) oraz załączników II i V, dyrektywy 2000/60/WE⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2000 r. ustanawiająca ramy wspólnotowego działania w dziedzinie polityki wodnej (zwanej dalej „ramową dyrektywą wodną”), Irlandia uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy tej dyrektywy;
- obciążenie Irlandii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Ramowa Dyrektywa Wodna ustanawia ramy dla ochrony śródlądowych wód powierzchniowych, wód przejściowych, wód przybrzeżnych i wód podziemnych. Jej celem jest zapobieganie zanieczyszczeniom i ich ograniczanie, promowanie zrównoważonego korzystania z wód, ochrona i poprawa stanu ekosystemów wodnych oraz łagodzenie skutków powodzi i susz. Ogólnym celem jest osiągnięcie dobrego stanu środowiska dla wszystkich wód. W związku z tym wymaga się od państw członkowskich sporządzenie planów gospodarowania wodami w dorzeczu w oparciu o naturalne geograficzne dorzecza rzek, a także konkretnych programów działań służących osiągnięciu celów. W Irlandii w szczególności dwa obszary budzą nadal obawy ze względu na kluczową rolę, jaką odgrywają w zapewnieniu skuteczności dyrektywy jako całości: 1) ciągły brak jasności w prawie irlandzkim co do tego, czy zwrot kosztów jest odpowiednio uznawany za narzędzie gospodarki wodnej w odniesieniu do wszystkich usług wodnych, tj. również tych, które nie są świadczone przez Irish Water, oraz 2) niewystarczająca kontrola poboru wody i interwencji hydromorfologicznych, które zapewniają ciągłe monitorowanie wpływu na stan ekologiczny danych jednolitych części wód. W odniesieniu do punktu pierwszego Komisja zakwestionowała transpozycję art. 2 ust. 38, art. 5 ust. 2 i art. 9 ust. 2 dyrektywy. W odniesieniu do punktu drugiego, Komisja wyraziła zastrzeżenia co do ciągłego braku nacisku w prawie irlandzkim na ustrukturyzowane ramy monitorowania i kontrolowania działań, które mogą wpływać na stan ekologiczny jednolitych części wód, na który wpływ mają zarówno pobór, jak i zmiany hydromorfologiczne. Aby państwo członkowskie mogło zapewnić pełne i skuteczne wdrożenie dyrektywy, ważne jest, aby odpowiednie cele środowiskowe były właściwie określone (art. 4), aby wody wykorzystywane do poboru były właściwie zidentyfikowane (art. 7) oraz aby istniał program środków zapewniających osiągnięcie określonych celów (art. 11). Bez tych ram istnieje ryzyko, że monitorowanie stanu ekologicznego jednolitych części wód będzie niekompletne.

⁽¹⁾ Dz.U. 2000 L 327, s. 1.